

Artikel uit "Haarlems Dagblad"
25 januari 2011

Miraculeuze terugkomst van hond Bommel

DOOR VANDA DE HAAN

AMSTERDAM - Een kerstwonder, dat was het volgens Menno (40) uit Amsterdam. Via een grote omweg keerde zijn grote bastaardhond Boris - door het Haarlemmermeerse dierenasiel liefkozend Bommel genoemd - terug in zijn armen.

Rustig knägend op een bot in het appartement van Menno lijkt de potige viervoeter zich niets meer te herinneren van zijn ongelukkige lot enkele maanden geleden. Eind november werd de hond vastgebonden en verlaten gevonden aan de Nieuwemeerdijk in Badhoevedorp.

Volgens Menno is zijn hond niet meer de oude. „Hij heeft er wel iets aan overgehouden. Als vreemden op straat tegen Boris beginnen te praten, gaat hij blaffen. Deed hij nooit. Nu piept hij, dat deed hij vroeger ook niet”, zegt de Amsterdammer over zijn maatje, dat kwispelend naast hem staat.

Menno, die woont in de Pijp, adopteerde de viervoeter enkele jaren geleden met zijn toenmalige Braziliaanse vriend Thiago (29). Boris kwam uit een Belgisch asiel en was nog maar een paar maanden oud.

Bijna tegelijkertijd met de Belgische Boris - in het asiel beter bekend als Ramses, maar met die naam hadden beide mannen niks - verkaste ook Thiago naar Nederland om bij Menno te zijn. „Twee dagen nadat ik was aangekomen in Amsterdam haalden we Boris op”, weet de Braziliaan nog precies.

Kort daarop maakte de komst van de chocoladebruine labrador Dana het gezinnetje van

Bommel, euh Boris, met vriendinnetje Dana op de bank.

FOTO UNITED PHOTOS/ROB VAN WIERINGEN

Menno en Thiago compleet. Menno: „Boris kon het gelijk goed met haar vinden. Experts zeggen dat je honden voorzichtig met elkaar kennis moet laten maken, maar ze gingen meteen met elkaar spelen.”

Onder de tafel klinkt opeens vriendelijk gegrom. Dana bijt

speels in Boris' oor, waarna de twee honden verzeild raken in een stoeipartij. Glunderend van trots kijken beide mannen naar hun honden. Waarom hebben ze dan een van de twee viervoeters weggedaan?

Ongemakkelijk schuivend op zijn stoel begint Menno aan het

verhaal. „Het samenwonen met Thiago ging gewoon niet. Daarom is het uitgegaan tussen ons.” Thiago bleef in Amsterdam, maar had niet onmiddellijk woonruimte; de dieren bleven dus bij Menno. Hij legt uit: „Ik moet, als steward, regelmatig vliegen. Dan ben je zo

een paar dagen weg. Eerst paste mijn moeder op de honden, maar ik kon haar niet telkens opzadelen met twee grote huisdieren. Na vier maanden lukte het niet meer.”

Eigenlijk wilde de Amsterdammer Dana van de hand doen. „Zij was altijd meer mijn

Vervolg zie volgende pagina

Zo werd 'Bommel' aangetroffen langs de weg.

ARCHIEFFOTO

hond en Boris meer die van Menno", weet Thiago. Een vrouw toonde interesse in de labrador, maar de adoptie ging op het laatste moment niet door. „Toen heb ik Boris teruggebracht naar België. Dat stond in het contract van het asiel: als ik hem ooit zou wegdoen, moest hij naar de kennel terug.”

Menno zat huilend in de auto toen hij afstand moest doen van zijn Boris. „Ik heb toen nog tegen hem gezegd: als het zo moet zijn, dan zie ik je weer. Ik ben niet religieus of zoiets, maar geloof wel in *destiny*.”

En anderhalf jaar later kan Menno de potige viervoeter

weer in de armen sluiten. „Een vriendin heeft het nieuws, dat Boris achtergelaten was in de kou, op AT5 gezien. Zij heeft de foto die bij het internetartikel stond gemaald. Ik wist meteen dat hij het was”, zegt de Amsterdammer overtuigd. Menno had ondertussen na een lange tijd weer - platonisch - contact met Thiago. De Braziliaan herkende zijn voormalige hond ook onmiddellijk.

„Ik heb contact opgenomen met het Haarlemmermeerse asiel waarin hij inmiddels zat en ging langs. Daar vertelden ze me, dat hij tegen iedereen blaft. Maar toen Boris mij zag, rende hij op me af en likte mijn ge-

zicht. Door het hele asiel klonk toen *aaawww*”, zegt een lachende Menno. Ook Dana herkende haar oude speelkameraad direct. „Ze zagen elkaar en gingen gelijk spelen. Ze zijn ook echt als broer en zus.”

Dat de gevonden hond Boris is, staat volgens beide mannen buiten kijf. „Hij heeft het geheugen van een olifant en kent nog al zijn oude trucjes. Zoals pootje geven en doodliggen”, zegt Thiago, terwijl hij het commando in het Portugees geeft en Boris onmiddellijk doet wat er van hem wordt verlangd.

Wie in de tussentijd het baasje van de hond is geweest, is nog onbekend. Menno: „De chip vermeldde geen eigenaar. Het is toch onmenselijk om een hond in de kou achter te laten?” Thiago valt bij: „Vooral Boris. Hij houdt absoluut niet van de kou. 's Avonds wil hij ook altijd onder de dekens.”

De thuiskomst van Boris heeft Thiago en Menno dichter bij elkaar gebracht. Hoewel ze geen relatie meer hebben, delen ze wel de voogdij over beide viervoeters. „Als Menno vliegt, verzorg ik ze”, zegt Thiago, die sinds enige tijd beschikt over een splinternieuw stulpje.

Ze hebben het kerstcadeau van hun leven gekregen. Menno: „Hij is hiervoor vier jaar onze hond geweest. Het is te toevallig dat we hem op deze manier hebben teruggekregen. En dat twee of drie dagen voor kerst. Het is gewoon echt een kerstwonder”

Maar met hun verloren gewaande vriend op de foto? Nee, dat doen ze liever niet. Want ze schamen zich toch wel een beetje. „We zijn bang dat we er op worden aangekeken.”